

[Elgaard.]

til kommer, at socialdemokratiet efter min bedømmelse ikke på trods af det oprydningsarbejde, der er gjort af den nuværende regering, vil have nogen mulighed for at samle et flertal for sin politik i denne sal. En kommentar i dagbladet „Politiken“ for den 13. september til det ærede medlem hr. Hans Hedtofts Arden-tale giver et fingerpeg herom. Det ærede medlem sagde i denne tale, at „det var hans partis hensigt at søge den siddende regering fjernet“. „Politiken“ finder ikke regeringens gerning af en sådan karakter, at der er grund til afløsning, og spørger, efter at have afvist beskæftigelsessituationen som angrebsemne, hvorpå de ærede medlemmer hr. Hans Hedtoft og hr. H. C. Hansen herefter vil basere „det store angreb på regeringen“.

Det radikale hovedorgan har med dette spørgsmål ramt i centrum, for sandheden er jo den — og det fremgik også af det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale i dag —, at socialdemokratiet stort set i virkeligheden er uden angrebsstof mod regeringen og heller ikke på det økonomiske område har en politik, der kan opveje, hvad der har kunnet nås ad den liberale politiks vej.

Men lad os et øjeblik se på det angrebsstof, der nu på andet år føres frem fra socialdemokratisk side. Hovedtemaet har været dette, at regeringen gennem en stram kreditpolitik har begrænset produktionen og bevidst forøget arbejdsløsheden. Ordet „bevidst“ er en nydannelse i angrebsfronten, og det er også noget nyt, når formanden for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, skruer sig op til at bruge udtryk som „regeringens politik har spillet fallit“ og „regeringen forsømmer det indre forsvar“.

Man kan vel godt sige, at det er stærke ord i munden på et æret medlem, der måtte gå eller gik, fordi han ikke selv havde lyst til at løse opgaverne.

Formålet med denne regerings politik har været at rette valutabalancen op, at afskaffe tilbageværende restriktioner, at bekæmpe inflationen samt at gennemføre en vis omlægning af produktionen fra forbrug til eksport eller sagt med andre ord, at skabe basis for en sund og varig beskæftigelse.

De gennemførte forbrugsafgifter har været et led i denne politik. Socialdemokratiet

har stemt for disse indirekte skatter som for andre, og det er på denne baggrund usagligt, når partiets agitatorer i omtalen af industriproduktionen fortrinsvis opererer med det samlede produktionsindeks for produktionsmidler og forbrugsvarer, hvori f. eks. indgår tobak og chokolade, i stedet for at foretage en opdeling. Ud fra det mål, man havde stillet sig, måtte produktionen af netop sådanne forbrugsvarer naturligvis gå ned, og det er også sket.

For året 1950 i gennemsnit var forskellen mellem de to produktionsgrupper 17 points. Ved udgangen af juni i år — før fabrikkernes ferielukning indtrådte — var spændvidden helt oppe på 36 points, idet produktionsindekset for forbrugsvarer var gået ned fra 160 til 152, medens tallet for produktionsmidler var steget fra 177 til 188 points.

Tager man det samlede tal, er der tale om en nedgang på 1 point indenfor det samme tidsrum. For landbrugets vedkommende er produktionsindekset steget fra 119 i 1950 til 124 i 1951.

Selvfølgerig kan en sådan omlægning af produktionen ikke ske fra dag til dag, det tager sin tid, men det ser nu ud til, at omstillingsvanskelighederne, der på længere sigt er til gavn for både arbejdere og virksomheder, er ved at være overvundet.

Hvad kreditpolitikken angår, så er den fra socialdemokratisk side karakteriseret som stram. Denne karakteristik, der har skullet underbygge påstanden om, at regeringen bevidst har tilsigtet en vis arbejdsløshed, rammer også over målet, særlig når man erindrer sig, at regeringen for et halvt års tid siden samtidig er blevet beskyldt for pengeudpumpning. Anklageren er det ærede medlem hr. H. C. Hansens hovedorgan „Social-Demokraten“, som den 6. april i en kommentar til nationalbankens beretning bl. a. skrev — jeg beder om tilfaldelse til et kort citat —:

„Mens pengemængden under den socialdemokratiske regering blev formindsket i 1950 — den daværende opposition af venstre og konservative fortalte jo det modsatte —, har der i 1951 under den nuværende venstre-konservative regering fundet en pengeudpumpning sted, skønt disse partier som bekendt i deres valgtaler gik ind for en pengestrømning.“

Da jeg må gå ud fra, at selv dette citat ikke kan standse den nu med omvendt